

РОБЪРТ ШЕКЛИ ИДЕАЛНИЯТ ГРАД

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

Кармоди никога не бе и помислял да напусне Ню Йорк.

Защо ли все пак отпътува? Сам не можеше да си отговори. Роден в града, той отдавна бе свикнал с живота в големия център. Имаше си удобна квартира на 290-ия етаж, обзаведена по последната мода „Звездолет“. Беше се снабдил с двойни херметични рамки за прозорците и въздушен електрофилтър, които автоматично се включваха, когато общият показател за замърсеността на атмосферата се покачваше над 999,8. Циркулационната кислородно-азотна система не можеше да се нарече нова, но работеше безупречно. Устройството за пречистване на водата беше в безнадеждно състояние, но кой пие вода в днешно време?

Кармоди беше принуден да свикне и с непрекъснатия, вездесъщ шум, защото древното звукоизолационно изкуство отдавна бе забравено. Такава е частта на гражданина — вечно да слуша бълбукането на отходните тръби, караниците и музиката на съседите. Но и това можеше да се избегне, като сам създаваш подобни звуци.

Разбира се, имаше и ежедневни опасности по пътя до работното място, но те бяха по-скоро символични, отколкото реални. Скрити снайперисти продължаваха своите протести от покривите на сградите и дори понякога успяваха да застрелят някой заблуден пришълец. Всички граждани носеха леки бронирани жилетки, а откакто забраниха повсеместната продажба на оръжие и боеприпаси, снайперистите все по-рядко се проявяваха.

Обаче нито една от дребните житейски неуредици не би могла да предизвика неочакваното решение на Кармоди да напусне Ню Йорк — най-хубавият град на света, според всеобщото мнение. Явно, катастрофалните фантазии бяха взели връх. Или случайният порив. Или просто ей така.

Кармоди отвори новия брой на „Дейли Таймс Нюз“ и видя в него реклама на образцов град в щата Ню Джърси.

„Елате да живеете в Белведере — градът, който ще се грижи за вас!“ — приканваше списанието. По-нататък следваха утопични обещания, които няма смисъл да се споменават.

— По дяволите! — каза Кармоди. — Ще отида.

Така и направи.

Пътят го доведе пред една изрядна, зелена равнина. Кармоди спря колата и се огледа. На около километър напред се виждаше градчето. Скромна табелка съобщаваше: „Белведере“.

Самият град не бе строен в традиционния американски стил. Нямаше бензиностанции, крайпътни заведения, мотели и сметища в подстъпите към града. Напомняше разхвърляните по хълмовете италиански градове, които започват веднага, без предградия.

Кармоди хареса този начин на строителство. Потегли напред и скоро влезе в града.

Белведере изглеждаше сърдечен и доброжелателен, щедро предлагащ удобствата си и откровено изложил на показ витрините си. Разхождайки се из града, Кармоди откриваше все нови и нови прелести. Например площад, приличащ на този в центъра на Рим, но по-малък по размери. В средата имаше фонтан с мраморна скулптура на момче и делфин. От устата на делфина течеше струя кристалночиста вода.

— Надявам се, че ви харесва? — раздаде се глас зад лявото му рамо.

— Красиво е наистина — съгласи се Кармоди.

— Направих и разположих всичко сам — съобщи гласът. — Убеден съм, че фонтанът е функционален и естетически издържан, въпреки че замисълът е архаичен. А целият площад, заедно с пейките и сенчестите дървета, е точно копие на площада в Болоня. Не се страхувам от това, че може би ви изглеждам старомоден. Истинският художник използва всички средства, независимо дали са с хилядолетна давност или са суперавангардни.

— Напълно съм съгласен с вас — каза Кармоди. — Разрешете ми да се представя. Казвам се Едуард Кармоди.

И се обърна с усмивка.

Но зад лявото му рамо нямаше никой, както и зад дясното. Изобщо площадът беше пуст.

— Моля да ме извините — каза гласът. — Не исках да ви изненадам. Мислех, че знаете.

— Какво да знам?

— Ами... за мене.

— Излиза, че не знам. Кой сте вие? И откъде говорите?

— Аз съм гласът на Града. С други думи разговаряте с Белведере, истински и неподправен.

— Така ли? — саркастично попита Кармоди. После каза на себе си: — „Да бе, май че е така. Какво пък, град като град. Голяма работа!“

Обърна се и продължи разходката си, сякаш всеки ден разговаряше с градове и му беше омръзнало. Бродеше по улиците и булевардите, разглеждаше витрините и сградите, дори се спря за малко пред една статуя.

— Е, как е? — попита след малко гласът.

— Кое?

— Харесвам ли ви?

— Горедолу.

— Горедолу? Това ли е всичко?

— Ами какво да кажа — град като град. Като видиш един, все едно си видял всички останали.

— Не е вярно! — обиди се Белведере. — Аз не съм като тях! Аз съм уникален!

— Така ли? — презрително каза Кармоди. — За мен ти си само сбирщина от разнородни части. Имаш италиански площад, няколко типични гръцки постройките, катедрали в готически стил, стар нюйоркски жилищен блок, калифорнийска закусвалня и бог знае още какво. Къде ти е уникалността?

— Уникална е самата комбинация — поясни Градът. — Съставните ми части не са анахронизми, макар че са от отминали епохи. Всяка една символизира определено нещо и като такава е напълно уместна в щателно обмисления план. Не бихте ли желали малко кафе? Или сандвич и пресни плодове?

— Кафе, моля.

Разреши на Белведере да го отведе до кафенето на ъгъла. Заведението приличаше като две капки вода на салон от времето на Веселите Деветдесет години — от механичното пиано до тъмните стъкла. Както и всичко останало в града, то беше изрядно чисто и съвършено безлюдно.

— Приятна атмосфера, нали? — попита Белведере.

— Като за любител става — подхвърли Кармоди.

На масичката се появи поднос от неръждаема стомана, върху който имаше чаша разпенено капучино. Кармоди отпи една глътка.

— Хубаво ли е? — поинтересува се Градът.

— Да, бих казал, че е прилично.

— Гордея се с кафето си — тихо промълви Градът. — И с уменията си да готвя. Не искате ли да ви приготвя нещо? Омлет? Или суфле?

— Не искам — отрязва Кармоди. Отлепи се от облегалката и въздъхна. — Значи ти си образцовият град?

— Да, имам честта да бъда образец — отзова се Белведере. — При това съм последният и, смея да твърдя, най-добрият модел. Създаден съм от обединена група изследователи от Йейлския и Чикагския университет със субсидиите на фонда „Рокфелер“. С детайлната разработка се занимаваха преди всичко в Масачузетския политехнически институт, макар че отделни проблеми се решаваха в Принстън и в корпорация „PEND“. Строителните работи по „Дженерал Илектрик“, а проектът бе финансиран от „Форд“, фонда „Карнеги“ и още няколко организации, пожелали да останат анонимни.

— Любопитна история — каза Кармоди с оскърбителна небрежност. — Това там отсреща не е ли готическа катедрала?

— Не. Видоизменена романска църква, разчетена за всички вероизповедания. Вместимост триста човека.

— Не бих казал, че са много за това огромно здание.

— Точно според замисъла. Целта ми беше да съчетая внушителното и уютта.

— Между другото, къде са жителите на този град?

— Всички си отидоха — скръбно съобщи Белведере. — Напуснаха ме.

— Защо?

След кратка пауза Градът отговори:

— Между мен и населението имаше известно разминаване, или по-скоро недоразумение. Впрочем не — цял ред недоразумения. Подозирам, че и подстрекателите са изиграли своята роля.

— Какво точно стана?

— Не знам — каза Белведере. — Наистина не знам. Просто в един прекрасен ден всички си отидоха. Представете си само!... Но аз съм уверен, че ще се върнат.

— Съмнявам се — вметна Кармоди.

— Сигурен съм! А защо вие не останете тук, мистър Кармоди?

— Честно казано, в момента не мога да отговоря на този въпрос.
— Добре, помислете. Но си представете само — най-съвременният град на света е изцяло на ваше разположение!
— Звучи съблазнително — кимна Кармоди.
— Решавайте. По-лошо няма да стане — увещаваше го Градът.
— О'кей, съгласен съм.
Белведере определено го заинтригува. И все пак усещаше тревога. Искаше да разбере защо са си тръгнали обитателите му.

По настояване на Града, Кармоди прекара нощта в хотел „Георг V“, в разкошен апартамент за младоженци. На сутринта му сервира закуската на балкона и я озвучи с кuartет от Хайдн. Утринният въздух беше великолепен. Кармоди никога не би се сетил, че е от градската климатична инсталация, ако Белведере не му беше казал.

След като закуси, той се изтегна в креслото и се зае да разглежда западния район на Града — страхотна плетеница от китайски пагоди, виетнамски мостчета, японски канали, зелени бирмански хълмове, калифорнийски паркинги, нормандски кули и тем подобни красоти.

— Отличен изглед — одобри той.

— Радвам се, че ви харесва — веднага се отзова Градът. — Проблемът със стила мъчеше специалистите още от първия ден на зараждането ми. Някои настояваха за съгласуваност, искаха хармонични форми, преливащи се в едно цяло. Но образцовите градове почти всички са такива — еднообразни, скучни творения на един човек или на група хора. Истинските са съвсем различни.

— Ти самият в известна степен не си истински, нали? — попита Кармоди.

— Разбира се! Но не се опитвам да го крия. Аз не съм някакъв фалшив „град на бъдещето“ или псевдофлорентинска глупост. От мен се иска да бъде практичен и функционален, като в същото време запазя и своята оригиналност.

— Какво пък, според мен не си лош — заяви Кармоди във внезапен пристъп на умиление. — Я ми кажи, всички образцови градове ли могат да разговарят като теб?

— Не, разбира се. Досега нито един не е произнесъл и дума, независимо дали е образцов или не. Но това не се харесва на жителите

— градът изглежда прекалено голям, прекалено чужд. Затова ме снабдиха с изкуствен интелект и глас.

— Разбирам.

— Работата е там, че изкуственият интелект ме одухотворява, а това е много важно в нашия век на обезличаване. Притежавайки го, аз имам възможността творчески да удовлетворявам желанията на моите обитатели. Бих могъл да се договорим с тях и по пътя на постоянния и смислен диалог, заедно да създадем една динамична, гъвкава и жизнеспособна градска среда. Така всеки ще може да влияе положително на партньора си, без да губи своята индивидуалност.

— Чудесно! Но бедата е там, че няма с кого да водиш диалог.

— Това е единственият проблем. Но сега имам вас.

— Така е — съгласи се Кармоди. Недоумяваше защо думите на Града не му прозвучаха много приятно.

— А вие, естествено, имате мен — продължи Белведере. — Отношенията винаги трябва да са продиктувани от взаимен интерес. Сега, скъпи Кармоди, позволете ми да ви покажа някои мои забележителности. После ще се заемем с вашето устройване и заселване.

— Моето... какво?

— Не се изразих правилно — извини се Градът. — Има такъв научен термин. Вие безусловно разбирате, че взаимоотношенията ни изискват задължения и от двете заинтересовани страни. Не може да е другояче, нали?

— Само ако те взаимно си гарантират ненамеса — отбеляза Кармоди.

— Не е вярно. Ненамесата означава отмиране на чувствата, а това води до отчуждение. Сега, ако обичате, от тук...

Кармоди последва поканата и видя цялото великолепие на Белведере. Посети електростанцията, пречиствателните съоръжения и предприятията на леката промишленост. Разгледа детския парк, музея и картинната галерия, концертната зала и театъра, билиардния клуб, пистата за картинг и киното. Умори се и пожела да си почине, но Градът настояваше на всяка цена да разгледа всичко. Наложил се да се любува на пететажната сграда на „Американ Експрес“, португалската

синагога, статуята на Ричард Бокминстър Фулър¹, автогарата „Грейхаунд“ и други забележителности.

Най-накрая обиколката завърши. Едва ходейки, Кармоди стигна до извода, че красотата се възприема освен с очите и с краката.

— Време е да хапнете, нали? — попита Градът.

— Чудесна идея — отзова се Кармоди.

Заведе го в модерен френски ресторант, където започна с *potage au petit pois*¹ и завърши с *petit fours*².

— Парченце бриз³? — предложи Градът.

— Не, благодаря. Сит съм. Дори преядох.

— Сиренето не тежи на стомаха. Може би малко камамбер⁴?

— Няма къде да го събера.

— Препоръчвам ви плодове — много освежават.

— Ако някой има нужда от освежаване, уверявам ви, това не съм аз.

— Е, поне ябълка, круша или чепка грозде?

— Благодаря, не!

— Малко вишни?

— Не!

— Обяд без плодове не може да се счита за пълноценен.

— Аз пък го считам.

— Много от най-необходимите витамини се съдържат само в плодовете.

— Значи ще мина без тях.

— Поне половин праскова, а? Сам ще я измия и обеля.

— Не желая да ям повече.

— Поне една ягодка! Ще ѝ махна семенцата.

— Не искам!

— Ама моля ви се, недейте така! В мен е заложен стремеж към завършеност, а какво е обяд без плодове? — умолително каза Градът.

— Не, не и още веднъж — не!

— Добре, добре. Не се вълнувайте. Щом не ви харесва това, което ви сервирам, не го яжте.

— Защо? Харесва ми.

— А защо отказахте плодовете тогава?

— О'кей — примири се Кармоди. — Дай ми грозде.

— Не искам нищо да ви натрапвам.

— Нищо не ми натрапваш — дай гроздето!

— Твърдо ли решихте?

— Давай гроздето!

— Добре, ето го — каза Градът и му сервира една великолепна чепка мускат.

Кармоди я изяде до зрънце. Беше великолепно. После се отпусна доволно в креслото.

— Извинете — тихо каза Градът. — Какво правите?

Кармоди отвори очи.

— Реших да подремна малко. Нещо лошо ли съм направил?

— Не, разбира се. Кое му е лошото на това здравословно и естествено занимание?

— Благодаря — каза Кармоди и отново затвори очи.

— Но защо точно в креслото?

— Защото тук съм задрямал.

— Ще си разтегнете мускулите на гърба — предупреди го Градът.

— Чудо голямо — измърмори Кармоди, без да отваря очи.

— Защо не легнете да спите на дивана, там е по-удобно.

— И тук ми е добре.

— Само така ви се струва. Човек анатомично не е устроен, за да спи в седнало положение.

— Аз пък съм устроен!

— Не сте. Опитайте на дивана!

— Креслото ми харесва.

— На дивана е по-удобно. Моля ви, Кармоди, опитайте...

Кармоди!

— А?... Какво? — извика разбуденият Кармоди.

— Абсолютно съм убеден, че трябва да почивате на дивана.

— Добре, де! — той се надигна с видимо усилие. — Къде е тоя диван?

Градът го изведе от ресторанта, насочи го надолу по улицата и след кратка разходка го покани да влезе в здание с табелка „Дремалня“. Кармоди се озова в една стая с десетина дивана и тръгна към най-близкия.

— Не ви съветвам — каза Градът. — Пропаднал е.
— Няма значение. За мен е добър.
— Неудобната поза при сън ще ви развали осанката.
— Боже милостиви! — не издържа Кармоди. — Кой ще ми препоръчаш?
— Този отзад. Той е най-голям и най-удобен. Матракът е изчисляван от специалисти...
— Добре, отлично, идеално — с досада промърмори Кармоди и легна на посочения диван.
— Искате ли да пусна музика?
— Не, благодаря.
— Както желаете. Тогава ще намаля светлината.
— Прекрасно.
— Искате ли одеяло? Разбира се, аз ще регулирам температурата, но спящите често чувстват хлад, когато не са завити добре.
— Голяма работа! Остави ме на мира!
— Добре — примири се Градът. — Не го правя заради себе си. Аз лично никога не спя.
— Да, бе, извинявай!
— Няма нищо. Не се затруднявайте да ми се извинявате. Настъпи тишина. По едно време Кармоди седна.
— Какво има? — веднага реагира Градът.
— Не мога да заспя.
— Опитайте, като затворите очи и съзнателно отпускате всеки мускул, започвайки от палеца и...
— Не мога да заспя! — развика се Кармоди.
— Сигурно от самото начало не ви се е спяло — предположи Градът. — Поне се опитайте да си починете със затворени очи.
— Не! Не ми се спи. А да почивам, не желая — отразя го той.
— Упорит човек! Правете каквото искате. Аз сторих всичко, което зависеше от мен.
— Да-а-а! — проточи Кармоди, стана и излезе от „Дремалнята“.

Той беше застанал на малък, извит мост и гледаше сините води на лагуната.

— Това е точно копие на моста Риалто във Венеция — съобщи Градът. — Умалено, разбира се.

— Знаем. Прочетох на табелата.

— Очарователно, нали?

— Не е лошо — Кармоди запали цигара.

— Много пушите — отбеляза Градът.

— А-ха. Нещо ми се пуши.

— Като ваш медицински съветник съм длъжен да ви предупредя, че връзката между тютюнопушенето и ракът на белите дробове е убедително доказана.

— Зная.

— Ако пушите лула, вероятността е по-малка.

— Може би, но не искам.

— Тогава пура?

— И пури не обичам.

Кармоди запали нова цигара.

— Това е третата ви цигара за последните десет минути — напомни Градът.

— По дяволите! Ще пуша колкото искам и когато поискам! — развика се Кармоди.

— Разбира се, разбира се! — увери го Белведере. — Опитвах се само да ви вразумя заради вашето здраве. Нали не искате да гледам мълчаливо как се тровите?

— Искам! — заяви Кармоди.

— Не вярвам, че говорите сериозно. Човек по принцип може да действа против интересите си, но за мен това е недопустимо.

— Остави ме на мира — с досада подхвърли Кармоди. — И престани да ме поучаваш.

— Да поучавам? Скъпи ми Кармоди, нима съм ви принудил да направите нещо? Нима не се ограничавах само със съвети?

— Да бе, да. Но прекалено много дрънкаш.

— Явно не е било достатъчно, ако се съди по това, какво получавам в отплата.

— Прекалено много дрънкаш — повтори Кармоди и запали нова цигара.

— Четвърта цигара!

Човекът зина, с намерение да обиди Белведере, но после премисли и тръгна нататък без коментар.

— Това какво е?

— Автомат за продажба на бонбони — съобщил Градът.

— Изобщо не ми прилича.

— Това е друг въпрос. Взех модифицирания проект на Сааринен¹ за водонапорна кула, миниатюризирах го и...

— Въпреки всичко не ми прилича. Как мога да го ползвам?

— Много лесно, натиснете червеното копче. Сега изчакайте. Дръпнете една от ръчките. Натиснете зеленото копче. Моля!

В ръката му падна голям бонбон.

— Виж ти — промърмори Кармоди. Обели бонбона и попита. — Истински ли е или пак е копие?

— Съвсем истински.

— Виж ти — повтори Кармоди и хвърли обвивката на земята.

— Винаги се сблъсквам с подобно пренебрежително отношение.

— Е, какво толкова — една хартийка! — Кармоди се обърна и погледна обвивката, лежаща на идеално почистения тротоар.

— Хартийка, да, хартийка. Но ако я умножите по сто хиляди, колкото са жителите на един средно голям град, какво ще се получи?

— Сто хиляди хартийки! — веднага се отзова Кармоди.

— Не намирам нищо смешно! — отрязал Градът. — Уверявам ви, че не бихте искали да живеете сред тях. Пръв бихте хукнали да се оплаквате, че улиците са задръстени с боклук. А къде е вашият дял в борбата за чистота? Поне вие не замърсявайте. Но не! Вие се осланяте на мен. Аз трябва да се грижа за всичко, ден и нощ, без почивен ден.

Кармоди се наведе, за да вдигне обвивката. Тъкмо протегнал ръка, когато от близката канализационна решетка изскочи метална щипка, хвана хартийката и се скри.

— Добре — каза Белведере. — Свикнал съм да чистя след другите. Налага се да го правя през цялото време...

— Виж ти — потрети Кармоди.

— ... без да очаквам благодарности от никого.

— О-о, благодаря, благодаря! Много съм ти благодарен!

— Изобщо не си!

— Е, добре де, може и да не съм. Какво ще заповядаш да отговоря?

— Лично на мен нищо не ми трябва — отвърна Градът. — Да считаме инцидента за приключен.

— Добре ли се нахранихте? — попита Белведере след вечеря.

— Да, напълно.

— Не изядохте кой знае колко.

— Хапнах колкото исках. Всичко беше много вкусно.

— Щом е така, защо не си вземете още малко?

— Не мога да поема повече.

— Ако не си бяхте развалили апетита с този бонбон...

— По дяволите! Той не ми е развалил апетита! Просто...

— Пак палите цигара — отбеляза Градът.

— Точно така! — рязко потвърди Кармоди.

— Не можете ли да потърпите още малко?

— Виж какво! От къде на къде ще...

— Трябва сериозно да поговорим — побърза да вметне Белведере. — Замисляли ли сте се за това, от какво ще живеете?

— Досега не съм имал време.

— А аз вече помислих. Би било добре да станете лекар.

— Лекар?! Първо трябва да завърши колеж, после медицински институт, след това...

— Мога да уредя всичко.

— Не ме привлича.

— Така... А правото привлича ли ви?

— За нищо на света!

— Инженер? Прекрасна професия!

— Не е за мен.

— Какъв искате да станете?

— Летец! — възкликна Кармоди.

— О, не става...

— Съвсем сериозно говоря!

— Нямам летище.

— Тогава ще стана летец някъде другаде.

— Говорите така, за да ме дразните, нали?

— Нищо подобно. Наистина искам да стана летец. И винаги съм го искал. Това е моята мечта.

Настъпи тишина. След дълго мълчание, Градът произнесе:

— Ваша работа.

Гласът му звучеше хладно, като самата смърт.

— Къде отивате?

— На разходка — отговори Кармоди.

— В десет и половина вечерта?

— Да. Нещо против?

— Струва ми се, че бяхте уморен.

— Вече не съм.

— Разбрано. Мислех, че ще останете в стаята си и ще си поговорим, преди да заспите.

— Защо не го направим като се върна?

— Добре, няма значение — тъжно произнесе Градът.

— О'кей. По дяволите разходката — остро каза Кармоди и седна.

— Не искам вече — каза Белведере. — Вървете! Разхождайте се на воля.

— Лека нощ! — каза Кармоди.

— Моля?

— Казах „лека нощ“.

— Искате да спите?

— Разбира се. Вече е късно, уморен съм.

— Да спите? Веднага?

— Защо не?

— Ами така... Забравихте да се измиете.

— Вярно. Ще се измия сутринта.

— Отдавна ли не сте се къпали?

— Мисля, че да. Но утре сутринта ще взема един душ.

— Няма ли да ви се подобри самочувствието, ако се изкъпете сега?

— Не.

— Аз ще напълня ваната.

— Не, по дяволите! Не! Искам да спя!

— Правете каквото искате. Не се мийте, не учете, не се хранете правилно — но не ми се сърдете.

— Да се сърдя? За какво?

— За всичко.

— По-точно? Какво имаш предвид?

— Няма значение.

— Защо повдигна този въпрос?

— Само заради вас.

— Разбирам.

— Все ми е едно дали се къпете или не.

— Ясно.

— Много е неприятно да чуваш упреци по свой адрес, когато се отнасяш към работата си толкова отговорно.

— Не съм те упреквал.

— Сега не. Но през деня — да.

— Е... разгорещихме се.

— Всичко е заради цигарите.

— Пак започваш!

— Добре, няма. Пушете като комин. Какво ме интересува?

— Точно така — каза Кармоди и запали цигара.

— Оказах се недостатъчно добър домакин.

— Не е така — увери го Кармоди. — Моля те, не говори по този начин.

— Да забравим за това.

— О'кей.

— Понякога взимам нещата много навътре.

— Така е.

— Много ми е трудно, защото съм прав. И вие знаете това.

— Да, разбира се. Прав си, прав си, винаги си прав. Прав-прав-прав...

— Не бива да се превъзбуждате — прекъсна го Градът. — Искате ли чаша мляко?

— Не.

— Наистина ли не искате?

Кармоди се хвана за главата. Започна да му прилошава. Почувства се виновен, слаб, съкрушен, уморен и нерешителен. Имаше

усещането, че е непълноценен човек. Нещо повече — че цял живот ще е такъв, ако не се промени, приспособи, поправи...

Но той нямаше никакво намерение да се приспособява. Стана, изпъна се и решително закрачи покрай римския площад и венецианското мостче.

— Къде отивате? — попита Градът. — Какво ви стана?

Кармоди стисна устни и мълчаливо продължи край детския парк и зданието на „Американ Експрес“.

— Какво лошо направих? — недоумяваше Белведере. — Какво? Кажете ми!

Но Кармоди, все така мълчалив, подмина френския ресторант и португалската синагога и най-после излезе на зеленото поле, което се простираше около Града.

— Неблагодарник! — развика се след него Белведере. — И ти си като останалите! Вие, хората, сте много придирчиви създания. Никога не сте доволни!

Кармоди седна в колата и запали двигателя.

— От друга страна, вие никога не показвате недоволството си... Предполагам, че Град като мен, трябва да се запаси с търпение — замислено произнесе Белведере.

Кармоди излезе на главното шосе и се отправи към Ню Йорк.

— На добър път! — извика Градът на прощаване. — Не се безпокойте за мен. Ще ви чакам!

Кармоди настъпи газта. Съжали, че беше чул последните думи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.